

всѣки пжть, пжтека, всѣка нива, дето жито зрѣе, слушалъ сладко какъ славеятъ пѣль; хиляди сребристи пеперуди, какъ си хвъркатъ палави и луди. Вѣтърътъ препусналь изъ полята, леко си играель съсь брадата. Съсь усмивка весела и блага, гледалъ Той земята, що кипѣла въ златно жито, свѣтина и влага. Тѣй пжтувалъ дѣдо Господь доста, на рѣкичка малка спрѣлъ до моста. И както си билъ той сладичко унесенъ на рѣката въ снливата пѣсень, гледа старецъ съ магаре дръгливо, сухо, слабо, ни здраво, ни живо, кой знай колко пжть е извървѣло, край рѣката изведнѣжка спрѣло. Ни молбата на дѣдо помага, ни пѣкъ неговата дрѣнова тояга. Тѣй минава много, много време, магарето все стои и дръме.

— Хайде, Марко, — дѣдо тихо дума, — ето вече стѣмва се по друма, а пѣкъ баба въ нашата кжщурка чака вече съ писаната хурка. Нали знаешъ

кога е сърдита, дето бие ни гледа, ни пита!

Марко дръме, дѣдото не чува, на заспалъ се сякашъ той преструва. А на дѣда капятъ сълзи жежки и се чуватъ тамъ въздишки тежки.

Дѣдо Господь слушалъ това доста, после миналь бързо той презъ моста. И безъ нѣщо Марка да попита, задърпалъ му ушитѣ сърдито. Марко скачалъ, дърпалъ, викалъ, пискалъ, дълги уши никакъ той не искалъ. Дѣдо Господь казалъ му сърдечно:

— Съ дълги уши ти ще бждешъ вѣчно, та никога тѣй да не хитрувашъ и по-добре отъ сега да чувашъ! И да знаешъ — всѣка, всѣка грѣшка се наказва съсь присжда тежка!

Тѣй му казалъ и трѣгналъ по друма и повече ни едничка дума. Марко дълго гледалъ къмъ полята, дето се развѣвала брадата, де блестѣла патерица златна въ ниви буйни, въ жътва благодатна.

Григоръ Угаровъ

